

ing av denne
sagod, jakke, til
og hvis det reg-
scape med det
en liten baby-
denne skinnky-
synes verden er

glemt de 6 par
uletteret har
andrt sine lodd-
m til slutt. Det
endig å fortelle

nsregulativ

edtok i sitt møte
for kommunens
pønerer. Lønns-
enstemmig til-
s et mindre
t for øeiderne
t. Lønnsregula-
nde fra 1. juli
ll en merutgift
0 kroner og for
4100 kroner.

terialer ghus.

edsatt en komi-
alinnsamling til
Den samlet på
av redekaper og
man langt om
hovedkomiteen
re blir spørsmål
erdighus herfra.
fektet fra nord-
vilde bli for dyr.
blev gitt i her-
g.

en Borre

enstiller til holde

sista møte fore-
yreren på Fjug-
opmerksom på
a streifer rundt
yr og river dem
one frem til en
tte.
kvidt enig. Man
er overveioelse å
fick ta skritt til
d. H. H. H. H.

Stoppum for bagerrestaurant fikk mot
2 stemmer rett til økenking av el.
Avgiften for disse blev satt til 400 kr.

i den første tiden. Senere blev det
vanskelig med arbeidshjelp og maski-
ner. Tyskerne fant en mengde un-

liste i «Tønsbergs
Blads ekspedisjon.

Tønsberg Blad

102491

Kretsens erobring av rettsapparatet.

12.12.47

Av direktør Lorentz Vogt

Særdt og tilfeldig får man etter-
hvert vite forskjellig fra okkupa-
sjonstiden og frigjøringen. Noen sy-
stematisk samling av opplysninger —
noen prinsipiell fremstilling kommer
aldri fra det offentliges side. De
ting, man får av verdi, er gjerne
utslåttede avsløringer, når en eller
annen forteller om de heltegjernin-
ger, han har vært med på eller det
strålende arbeide han har utført i
en eller annen retning.

Sist var det advokat Sven Arntzen
som holdt foredrag i Justisforeningen
— et etter referatene å dømme til-
siktet vel gjennomarbeidet både
morsomt og underholdende foredrag,
men også — utvilsomt utslått —
med beklagelige avsløringer av retts-
oppgjørets forberedelse.

Advokat Arntzen forteller om «den
hemmelige politiledelses» arbeide un-
der krigen og ved frigjøringen. Den
hemmelige politiledelse bestod av ham
selv som rikspolitichef samt nuvæ-
rende sorenskriver Meyer, kriminal-
chef Kaltenborn, politilinspektørene
L'Aabé Lund og Tage Petersen og
nuværende lagmann Solem.

Av disse var, forteller han, Meyer
utsatt til politimester (i Oslo). Man
stusser først ved denne siste opplys-
ning. Hvem hadde bestemt, at Mey-
er skulde være politimester i Oslo?
Oslos politimester var Welhaven. Han
var avsatt av tyskerne, men hadde
rettslig krav på straks å titte, når
han kom tilbake fra tysk fangen-
skap. Dette var ytterligere understre-
ket ved kgl. anordning fra London.
Det er vel kjent, at da politimester
Welhaven var vendt hjem, blev han
i allfall for en tid holdt utenfor sitt
embede. Det var «Arbeiderbladets»
energiske opptreden som tvang kret-
sen til å la hr. Meyer tre tilbake.
Men hvem har ansvaret for den ulov-
lighet, som blev begått?

også hvem der skulde arreteres og
hvem ikke. Uten antydning til hver-
ken ekte eller falsk beskjedenhet,
fremhever advokaten, at han og
hans medbrødre i den hemmelige
politiledelse utførte et kjempearbeide.
Det er utvilsomt så. Noe mindre
kunde sikkert gjort det.

Blandt den hemmelige politiledel-
ses menn nevnes også lagmann So-
lem. Det tør være overraskende for
mange.

- Vi vet nu:
  - at lagmann Solem har vært med i den illegale politiledelse,
  - at han har vært med på å forberede landssvikanordningen av 1944 om livs lovlig het bl. a. stortingets justiskomite enstemmig har uttalt sine tvil,
  - at han har kommentert — man kan vel si noe ensidig — den av ham selv forberedte lovgivning,
  - at han har undervist sine dommerkolleger om den rette ånd i og det riktige innhold av de nye og noe brogede rettsprinsipper,
  - at han selv som lagmann i den toneangivende domstol for landssviksaker har praktisert alt det han således har forberedt.

Man kan med Hauk Aabel si:
«Reint for mye for en enkeltmann».

I en rettsstat har man alltid —
selv under enevoldstiden — undlatt
å forene politi, lovgiver og dommer i
én person. Også under Hitlers styre
i Tyskland oprettholdt man et skille.
Den norske grunnlov sondrer skarpt
mellom den utøvende makt og dens
organer — herunder politiet, den lov-
givende og den dømmende makt. Det
hører til vår grunnlovs helligste prin-
sipp. Denne sondring er ikke re-
sultat av juridiske spissfindigheter
men av en dyp erkjennelse av, at in-
gen bør dømmes i saker, hvor han
tidligere har tatt standpunkt i annen

Den hemmelige politiledelse var
nødvendig og nyttig. All-ere bli de
menn tildel som påtok sig arbeidet.
Men den hemmelige polititjeneste og
de egenskaper, den krever, er lite
forenlige med det rette objektive
dommersinn. Veden fra den hem-
melige polititjeneste til dommersetet
bør under alle omstendigheter være
meget lang.

Av de øvrige medlemmer av «den
hemmelige polititjeneste» blev advo-
kat Sven Arntzen riksadvokat og de
øvrige plasert i mere eller mindre
ledende stillinger innen landssvikpoli-
tiet. Det var praktisk, når det gjaldt
å fremme rettsoppgjøret med den hur-
tighet som var forutsetningen, men
som det ikke er lykkes å gjennom-
føre. Men for rettstilstanden i Nor-
ge er dette forhold ikke betryggende.
Ved frigjøringen måtte der bli be-
gått feil av de halvt legale myndig-
heter, som tok sig av dette. Fellene
måtte bli mange og tildels store. Heri
må søkes undskyldninger, når også
disse ting en gang skal taes op.

Men de halvt illegale forhold ikke
etter frigjøringen burde snarest mu-
lig vært avløst av helt legale, hvor
makten var lagt i hendene på nye
menn, som stod uten forutfattede
meninger og uten ansvar for de fell,
som måte være begått. Bare i så-
danne hender kan rettsoppgjøret vin-
ne den fornødne tillit.

Nærværende forfatter forstår de
momenter som ledet til irifinnelse i
Feldmannsaken. Men for saken er
det utvilsomt en fordel at dommen
blev avsagt under administrasjon av
lagmann Hjeltn-Hansen og ikke un-
der en av «Kretsen» utgått dommer.
Hadde det siste vært tilfelle, vilde
det ha gitt anledning til mangehånde
betraktninger langt utover de nu
fremkomne spesielle angrep.

Andre saker av lignende natur vil
komme op. Vi har også spørsmålet
om mishandlinger i fengslene etter
frigjøringen. Disse ting bør fra for-
ste spund av behandles av objektive
menn uten forutfattede meninger og
uten forbindelse med de forhold, som
skal granskes.